

[Bjerg.]

der igen indføres rabatmærker. Jeg ved meget vel, at det, der har ført til denne foranstaltning, har været hensyn til pristallet, men jeg beklager alligevel, at vi stadigvæk skal have denne foranstaltning. Vi må dog engang her i landet nå frem til sådanne lønmæssige og indkomstmæssige forhold, at forbrugerne selv betaler de varer, de køber, med varens pris efter det prisniveau, hvorpå varerne ligger.

Det havde været interessant, om man havde vidst, hvad indflydelse det ville have haft på pristallet, hvis rabatmærkerne ikke var blevet indført påny, sammenholdt med, hvad det ville betyde skattemæssigt, at staten sparede de 96 mill. kr. Jeg kender ikke dette forhold, men det ville have været interessant at få det oplyst. Jeg synes nemlig, at selvom man skulle ofre lidt til pristallet, var det sagen værd, at vi havde fået ende på disse tilskudsordninger. Det gælder jo både med hensyn til tilskud og i særdeleshed med hensyn til rabatmærker, at det er ganske umuligt at fordele denne hjælp på en rimelig måde til hele befolkningen.

Den højtærede landbrugsminister omtalte, at landbrugerne og de, der havde hjemmelslagning, ikke skulle have rabatmærker. Jeg kan heroverfor ikke tilbageholde den bemærkning, at disse mennesker ser med en vis skepsis på, at skæringspunktet for tildelelse af rabatmærker ligger ved indkomster på 10 000—12 000 kr. Dette er jo langt, langt over, hvad de mindre landbrugere har drømt om nogensinde at nå i indkomst. Det skaber en uvilje mod rabatkortsystemet, og det skaber en fortsat uvilje mod den tilskudsordning, vi har. Jeg håber, det vil lykkes den højtærede landbrugsminister, når han igen skal til at forhandle om dette forhold, da at finde en udvej, så vi kan blive af med både tilskud og rabatmærker.

Med disse ord skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse her i det høje ting.

Lisbet Hindsgaul: Siden krigens afslutning har vi her i landet haft en lovgivning, hvis formål var at yde tilskud til befolkningens forbrug af visse levnedsmidler for derved at hindre pris- og omkostningsniveauet i at stige. Alle har vistnok fra første færd været klar over, at disse ordninger i virkeligheden ikke var særlig effektive. De penge, staten anvendte til at billiggøre befolkningens forbrug, måtte nemlig hentes hos den samme befolkning, hvilket bevirkede, at merudgiften til levnedsmidler kom igen i form

af forøgelse af skattebyrden. Derfor havde mange af os håbet, at prisniveauet relativt hurtigt ville udvikle sig således, at tilskudsordningerne af sig selv gled ud og blev noget, der hørte historien til. Men det går som bekendt ikke altid, som man tror eller ønsker. Prisfaldet er udeblevet, og efter devalueringen synes meget at tyde på, at det nuværende høje prisniveau for en længere periode skal blive den normale økonomiske tilstand her i landet, hvilket nok i høj grad kan bidrage til at vække bekymring hos den største del af landets befolkning.

Det parti, jeg repræsenterer, det konservative folkeparti, har hele tiden haft den opfattelse, at kunstigt fastsatte priser på de almindelige levnedsmidler ikke kunne opretholdes i det lange løb. De repræsenterede efter min mening et unaturligt indgreb i befolkningens forbrugsvalg, i dens dispositionsfrihed over egne indkomster. Men i dag er det jo lykkedes at opnå forlig om en ordning, som muliggør et frit forbrugsvalg, idet rationeringen af kød og flæsk vil blive ophævet. Dette store skridt frem imod frie forhold med hensyn til forbruget vil uden tvivl gavne mange mennesker, særlig i de store byer, hvor forsyningerne har været meget utilfredsstillende. Jeg tænker også, som det i den sidste tid er fremhævet af pressen, at denne ophævelse af rationeringerne vil glæde mangfoldige husmødre, og måske også slagtere og viktualiehandlere, som vil fryde sig over de ændrede forhold i samhandlen. Jeg tror, det vil være en lettelse for begge parter, at man frit kan vælge sin slagter og kan købe frit, således som man vil kunne det efter den nye ordning; den gamle ordning viste jo talrige eksempler i modsat retning.

Ellers viser det rabatkortsystem, som til gengæld skal oprettes, at staten stadig ikke tør overlade til befolkningen selv at disponere over sine pengemidler. Jeg er ikke så sikker på, at man vil få megen glæde af denne ordning, men jeg tror, den vil gøre megen uret. Det ligger sådan ifølge det foreliggende lovforslag, at en enligstillet, der har en skattepligtig indtægt på 9 990 kr., får rabat, medens en familie med f. eks. 5 børn, ialt 7 personer, med en skattepligtig indkomst på 12 000 kr. intet tilskud får, til trods for at de er meget ringere stillet end den enligstillede kvinde med den mindre skattepligtige indtægt. Det mest rationelle havde været at følge mit partis forslag og afløse tilskudsordningerne med skattelettelser, som kom hele befolkningen tilgode, og som tog et særligt hensyn til de personer, der har de